

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/245/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210202720
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1210202720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a Mgr. Patricie Skotnickej, v spore žalobkyne: D.. J. T., F.. XX.XX.XXXX, T. P. XX, T., zast. JUDr. Martinom Bezákom, PhD., advokátom so sídlom Klincová 15, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, 2/ Okresný súd Bratislava I, Záhradnícka 10, Bratislava, o určenie, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. februára 2019, č.k. 11C/23/2010-578, takto

rozhodol:

Odvolací súd späťvzatie žaloby v časti, v ktorej sa žalobkyňa proti žalovanému 1/ domáha zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 141.603,27 eura p r i p ú š ť a, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Vo zvyšnej zamietajúcej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
Žalovanému 1/ náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 14. februára 2019, č.k. 11C/23/2010-578, súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 1/ v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.910,37 eura zastavil, v zostávajúcej časti žalobu voči žalovanému 1/ zamietol, žalovanému 1/ proti žalobkyni náhrada trov konania nepriznal a súčasne na základe (úplného) späťvzatia žaloby zastavil v celom rozsahu konanie voči žalovanému 2/, ktorému proti žalobkyni náhrada trov konania nepriznal, keď mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Prvoinštančný súd poukázal, na to, že žalobkyňa sa pôvodne žalobou doručenou dňa 29.12.2008, rozšírenou podaním doručeným dňa 7.12.2009 (ako žalobkyňa 11/) spoločne s ďalšími žalobkyňami (1/ až 10/ a 12/ až 17/) domáhala určenia, že odmeňovanie (žalobkýň) uskutočňované podľa ustanovenia § 67 (resp. § 66 ods. 1) zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov v porovnaní s odmeňovaním sudcov podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení zákona č.122/2005 Z.z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Zároveň sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za obdobie od mája 2005 do 30. júna 2009 v sume 185.513,64 eura. Konanie o žalobách ostatných žalobkýň bolo postupne zastavené a na strane žalobcu preto už vystupuje iba terajšia žalobkyňa, ktorá svoju žalobu odôvodnila tým, že Národná rada SR prijala dňa 7.3.2005 zákon č. 122/2005 Z.z., pričom v článku II. došlo k novelizácii zákona č. 385/2000 Z.z. a okrem iného bolo novelizované ustanovenie § 69 ods. 2 zákona 385/2000 Z.z., ktoré sa týkalo funkčného príplatku za výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu a sudcovi Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je príslušný Špeciálny súd. Poukázala na to, že od účinnosti zákona 15.04.2005 výška príplatku podľa § 69 ods. 2 zák. č. 285/2000Z.z. sa rovná šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve v SR za predchádzajúci rok. Ďalej poukázala na to, že príplatok predsedov senátov krajských súdov resp. sudcov krajského

súdu, zostal nezmenený a súčasne nedošlo ani k zavedeniu príplatkov pre sudcov okresných súdov. Zdôraznila, že pri priemernej mesačnej nominálnej mzde v sume 17.300 Sk je funkčný príplatok sudcu Špeciálneho súdu v sume 103.800 Sk /17.300 x 6 =103.800/ a k tejto sume sa pripočítava podstatne nižší základný plat sudcu (čo je v prípade žalobkyne: 56.300 Sk), takže mesačný plat sudcu špeciálneho súdu predstavuje 162.915 Sk oproti platu žalobkyne 56.300 Sk. Žalobkyňa vyjadrila názor, že v zmysle platnej právnej úpravy je suma 103.800 Sk príplatkom k základnému platu a predstavuje šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. Ďalej zdôraznila, že porovnanie sumy 103.000 Sk s príplatkami sudcov a funkcionárov súdov podľa ust. § 68 a § 69 zákona č. 385/2000Z.z. v sumách od 1000 Sk do 6200 Sk možno konštatovať, že je neodôvodneným rozdielom. Zdôraznila, že suma 103.800 Sk v skutočnosti nemá povahu príplatku, ale neodôvodneného zvýhodnenia. Žalobkyňa tento rozdiel v odmeňovaní považuje za protiústavný, pričom Ústava Slovenskej republiky (články 141 a nasl.) pozná len jeden "druh" sudcov a nerozlišuje ich na sudcov Špeciálneho súdu a sudcov ostatných. Žalobkyňa považuje rozdiely v platoch za neodôvodnené s poukazom na to, že požiadavky na výkon funkcie sudcu sú pre všetkých rovnaké (§ 5 zák. 385/2000 Z.z.). Ďalej zdôraznila, že základné povinnosti sudcu sú pre všetkých sudcov rovnaké (§ 30 zák. 385/2000 Z.z.). Zdôraznila tiež, že zodpovednosť za rozhodovaciu činnosť nesie sudca v každej veci (nielen sudca, ktorý rozhoduje o špeciálnej agende v zmysle ust. § 14 Trestného poriadku) a agenda Špeciálneho súdu je svojou závažnosťou porovnateľná s agendou vybavovanou okresnými súdmi v sídle Krajského súdu, s agendou občianskoprávnou a obchodnoprávnou. Ďalej poukázala na to, že ani príslušná previerka sudcov Špeciálneho súdu a sudcov Najvyššieho súdu SR rozhodujúcich voči odvolaniam Špeciálneho súdu nemôže zakladať tak podstatný rozdiel v platoch sudcov, aký v súčasnej dobe (v čase podania žaloby - pozn. súdu) existuje. Žalobkyňa tvrdí, že príplatok má jednoznačne diskriminačnú povahu, pretože robí medzi sudcami neodôvodnené rozdiely.

3. Na základe vykonaných dôkazov, vychádzajúc tiež zo skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, súd prvej inštancie po skutkovej stránke vo vzťahu k veci samej poukázal na to, že v čase podania žaloby bola žalobkyňa sudkyňou Okresného súdu Bratislava I, pričom v súčasnosti už funkciu sudcu nevykonáva, keďže bola dňa 29.9.2016 prezidentom Slovenskej republiky odvolaná z funkcie sudcu. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 20. mája 2009 PL. ÚS 17/08, týkajúcom sa okrem iného i namietaného nesúladu § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky a teda i otázky diskriminácie sudcov, k námietke o porušení zásady rovnakého zaobchádzania a nesúladu právnej úpravy odmeňovania sudcov Špeciálneho súdu konštatoval, že zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ústavy je ústavnou zásadou, ktorá vzhľadom na svoju podstatu a účel presahuje medze základných práv a slobôd a má relevanciu aj pre výklad a uplatnenie tých noriem ústavy, ktoré sa nevzťahujú na základné práva a slobody. V materiálnom právnom štáte zákaz diskriminácie predstavuje príkaz, ktorý ústavodarca adresoval štátu ako jeho pozitívny záväzok. Právne postavenie sudcov, ich práva a povinnosti týkajúce sa výkonu sudcovskej funkcie nemožno zaradiť do systému základných práv a slobôd. Základné práva a slobody sa zaručujú každému, teda aj sudcom, ale v príčinnej súvislosti k výkonu funkcie sudcov majú pasívnu podobu - sudca pri výkone funkcie má ústavnú povinnosť dodržiavať základné práva a slobody priznané účastníkom súdnych konaní a ďalším osobám dotknutým uplatňovaním rozhodovacej právomoci súdov. A predsa, aj právne postavenie sudcov podlieha zásade zákazu diskriminácie, a to preto, lebo štát je povinný rešpektovať ústavnú zásadu rovnakého zaobchádzania aj mimo vzťahov, ktorých predmetom sú základné práva a slobody (čl. 12 ods. 1 prvá veta ústavy). Národná rada uplatnila svoju všeobecnú zákonodarnú právomoc [čl. 86 písm. a) ústavy] spôsobom konformným s čl. 145 ods. 2 ústavy, keď sudcom na Špeciálnom súde ustanovila práva a povinnosti. Túto právomoc však bola povinná uplatniť v súlade so všetkými normami ústavy a relevantných medzinárodných dohovorov. Priznanie funkčného príplatku sudcom na Špeciálnom súde bolo odôvodnené úvahou o inej (podstatne vyššej) miere ich ohrozenia v porovnaní so sudcami všeobecných súdov bez ohľadu na skutočnosť, že agendu zverenú do pôsobnosti Špeciálneho súdu pôvodne vykonávali práve sudcovia všeobecných súdov, a to bez priznania takéhoto finančného ohodnotenia, pričom zákonodarca na eliminovanie vyššej miery ohrozenia sudcov Špeciálneho súdu prijal aj ďalšie opatrenia v podobe obligatórneho zabezpečovania ochrany ich osôb, ich rodinných príslušníkov, ako aj ich obydľí. Vyššiu mieru náročnosti výkonu sudcovskej funkcie na mieste sudcu na Špeciálnom súde navyše zohľadňuje už úprava základného platu sudcov na tomto súde (§ 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z.) v sume zodpovedajúcej 1,3 násobku platu poslanca národnej rady bez ohľadu na dĺžku praxe, t. j. v sume identickej so základným platom sudcu najvyššieho súdu, ako na to vo svojom stanovisku poukázal aj generálny prokurátor. Do času rozhodovania ústavného súdu sa predpoklad národnej rady o podstatne vyššej miere ohrozenia sudcov na Špeciálnom súde nepotvrdil praktickou skúsenosťou. Sudcovia na Špeciálnom súde neboli vystavení

násiliu alebo hrozbe násilia zo strany subjektov podliehajúcich ich rozhodovacej právomoci s väčšou intenzitou ani častejšie, ako sudcovia uplatňujúci súdnu moc na ostatných súdoch Slovenskej republiky. Napriek skutočnému stavu ich ohrozenia národná rada priznala sudcom na Špeciálnom súde funkčný príplatok v sume podstatne vyššej v porovnaní so sumami funkčných príplatkov priznávaných v iných prípadoch a následne ho v krátkom čase (v rozpätí 18 mesiacov) prudko zvýšila z dvojnásobku sumy zodpovedajúcej priemernej nominálnej mesačnej mzde na šesťnásobok tejto sumy. Takýto prístup zákonodarcu s prihliadnutím na všetky okolnosti späté so zriadením Špeciálneho súdu a jeho postavením - predovšetkým s ohľadom na jeho osobitné črty týkajúce sa osobnej pôsobnosti tohto súdneho orgánu voči držiteľom verejnej moci a bezpečnostných previerok jeho sudcov, indikuje nebezpečenstvo ohrozenia neustrannosti sudcov na Špeciálnom súde "skrytou (systémovou) korupciou" realizovanou štátom. Priznanie funkčného príplatku vo výške šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy sudcom na Špeciálnom súde a nepriznanie porovnateľného funkčného príplatku ostatným sudcom na všeobecných súdoch môže mať totiž racionálny základ a väzbu na legitímny cieľ v podobe úsilia o zohľadnenie zvýšených nárokov na výkon funkcie (napr. v dôsledku vyššej miery rizika spojeného s rozhodovaním trestných vecí týkajúcich sa závažnej organizovanej trestnej činnosti), no zjavne mu chýba vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným zámerom. Taká zásadná disbalancia v odmeňovaní sudcov Špeciálneho súdu, ako aj sudcov najvyššieho súdu rozhodujúcich o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu v porovnaní s odmeňovaním sudcov "ostatných súdov" porušuje princíp proporcionality limitujúci zásahy zákonodarcu do materiálneho zabezpečenia sudcov, a to tak z hľadiska rešpektovania zásady rovnakého zaobchádzania aplikovateľnej na sudcov v súvislosti s výkonom ich funkcie (čl. 12 ods. 1 ústavy), na čo zhodne poukázali stanoviská generálneho prokurátora, súdnej rady a najvyššieho súdu, ako aj z hľadiska rešpektovania požiadavky zachovania jednotnej sústavy všeobecného súdnictva v štáte v zmysle čl. 143 ods. 1 ústavy, ktorý umožňuje zriaďovanie špecializovaných súdov, no vylučuje kreovanie alternatívnych prvkov súdnej sústavy, ktoré svojím postavením a väzbami na iné zložky štátnej moci vybočujú z rámcov ústavne vymedzujúcich postavenie, štruktúru, vlastnosti a funkčné pôsobenie súdnej moci (predovšetkým prostredníctvom princípov nezávislosti súdov, nezávislosti sudcov a oddeleného výkonu súdnictva od iných orgánov verejnej moci). Legislatívna úprava obsiahnutá v § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. narúša systémové a koncepčné riešenie statusových otázok sudcov. Mzdová či platová diferenciacia v rámci výkonu určitého povolania je síce prirodzenou súčasťou života spoločnosti, preto nemožno rozumne a napokon ani legitímne očakávať jej elimináciu práve pri výkone sudcovského povolania. Rozdiely v odmeňovaní sudcov však musia, rovnako ako aj v iných oblastiach výkonu verejných funkcií a zabezpečovania štátnych záležitostí, vychádzať z kritérií, ktoré majú objektivizovaný základ a vo vzťahu k celkovému systému odmeňovania platnému pre danú sféru rešpektujú kritériá racionálnosti a primeranosti. Ústavný princíp nezávislosti sudcov zaručený prostredníctvom čl. 144 ods. 1 ústavy totiž limituje zásahy zákonodarcu do ich materiálneho zabezpečenia princípom proporcionality, ktorého zmyslom je garantovať úpravu materiálnych (najmä platových) pomerov sudcov spôsobom eliminujúcim potenciálne tlaky smerujúce k ovplyvneniu ich rozhodnutí a všeobecne k ovplyvňovaniu ich chovania pri hľadaní práva (m. m. PL. ÚS 12/05). Zákonodarcom zvolený rozsah platového zvýhodnenia sudcov Špeciálneho súdu, ako aj sudcov najvyššieho súdu rozhodujúcich o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu v porovnaní s odmeňovaním sudcov "ostatných súdov" by bolo možné považovať za zlučiteľný s uvedeným princípom proporcionality iba v prípade, ak by ho bolo možné odôvodniť okolnosťami mimoriadnej povahy. Žiadne konkrétne dôvody mimoriadneho charakteru však ústavnému súdu v priebehu konania zo strany národnej rady v tomto smere uvedené neboli a nevyplývajú ani z relevantných dokumentov týkajúcich sa legislatívneho procesu. S prihliadnutím na všetky dosiaľ uvedené okolnosti dospel ústavný súd k záveru o nesúlade § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. s čl. 12 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy. Z hľadiska dodržiavania kautel vyplývajúcich z ústavného princípu rovnosti zahŕňajúceho požiadavku vylúčenia svojvôle pri odlišovaní právneho statusu subjektov práv je posudzovaná právna úprava vo vzťahu k ostatným sudcom diskriminačná. V súvislosti s vykonaným dokazovaním poukázal súd prvej inštancie na to, že nevykonal navrhovaný dôkaz výsluchom žalobkyne, ktorým malo byť preukázané akým spôsobom žalobkyňa vníma svoju diskrimináciu zo strany žalovaných, pričom predložené písomné vyjadrenie žalobkyne, označené ako "písomná výpoveď" s poukazom na § 195 ods. 3 C.s.p. posudzoval iba ako písomné vyjadrenie žalobkyne, nie ako jej "písomný výsluch", nakoľko v uvedenom prípade nebola naplnená hypotéza právnej normy, v zmysle ktorej predpokladom na vykonanie takejto dôkazu je uloženie povinnosti strane sporu súdom odpovedať písomne na otázky o ňou tvrdených skutočnostiach (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový

poriadok. Komentár. Praha. C.H.Beck, 2016, 741 s.). Ďalej nevykonával dokazovanie ani vyhlásením pléna NS SR zo dňa 20.3.2006, uznesením pléna NS SR zo dňa 25.5.2007 a listom sudcov NS SR zo dňa 22.1.2007 adresovaným predsedovi NR SR, ani články uverejnené v médiách ktorými malo byť preukázané akým spôsobom médiá a verejnosť vnímali rozdielny prístup žalovaného 1/ k odmeňovaniu sudcov Špecializovaného trestného súdu a sudcov ostatných všeobecných súdov, a to predovšetkým s ohľadom na dôvody zamietnutia žaloby, keď v zásade merito veci ani neposudzoval a pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, tento je premlčaný. Navyše žiadnym zo žalobkyňou navrhovaných dôkazov nemožno preukázať závažnosť zásahu a zníženie dôstojnosti a vážnosti, či spoločenského uplatnenia práve u žalobkyne, nakoľko navrhované dôkazy sa týkajú zovšeobecňujúcich a so žalobkyňou priamo nesúvisiacich skutočností. Rovnako nevykonával dôkaz pripojením listinných dôkazov zo spisu OS BA I sp. zn. 25C/1/2010, resp. dôkazy sumarizujúce agendu alebo nápad agendy sudcov Špecializovaného trestného súdu a sudcov OS BA I v žalovanom období, či dôkaz Európskou chartou štatútu sudcov, pretože tieto dôkazné návrhy nesmerovali k preukázaniu žiadnej spornej skutkovej okolnosti. Okolnosti, ku ktorým chcela žalobkyňa tieto dôkazy zabezpečiť boli právnymi otázkami, ktorých posúdenie je v plnej kompetencii súdu. Navyše listinné dôkazy zo spisu OS BA I sp. zn. 25C/1/2010, resp. dôkazy sumarizujúce agendu alebo nápad agendy sudcov Špecializovaného trestného súdu a sudcov OS BA I v žalovanom období žalobkyňa bola oprávnená získať napr. prostredníctvom žiadosti o informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

4. Po právnej stránke spor vo veci samej posúdil podľa čl. 12 Ústavy SR, § 9 ods. 2, 4, § 11 ods. 1, 2 Antidiskriminačného zákona, § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďaciach, v znení účinnom od 15.4.2005 do 16.7.2009, § 21, § 101 Občianskeho zákonníka, § 137 C.s.p. a dospel k záveru, že vo veci samej nie je možné podanej žalobe vyhovieť. V prvom rade poukázal na to, že v danom prípade Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze č.k. PL. ÚS 17/08-238 zo dňa 20.05.2009 okrem iného vyslovil nesúlad ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, čl. 148 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie spojených národov proti korupcii. Z uvedeného vyvodil, že Ústavný súd SR nielenže konštatoval nesúlad s Ústavou SR (protiústavnosť) ustanovenia zákona, týkajúceho sa výšky príplatku sudcov Špeciálneho súdu, ale zároveň konštatoval, že nie je ani v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania (nediskrimináciou), keď vo výroku uviedol, že nie je v súlade ani s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR. Na základe uvedeného dospel v rámci právneho posúdenia základu predmetu sporu (ohľadom vzniku samotnej diskriminácie) k záveru, že nálezom Ústavného súdu SR bola konštatovaná diskriminácia ohľadom výšky príplatku sudcov Špeciálneho súdu oproti sudcom všeobecných súdov (ktorého sudcom bola aj žalobkyňa), a preto nie je ďalej potrebné zaoberať sa uvedenou otázkou, keď vzal za podklad pre svoje rozhodovanie predmetný nález Ústavného súdu SR. V dôsledku vyššie uvedeného sa preto ani nezaoberal argumentáciou strán, či vznikla alebo nevznikla diskriminácia a ani nevykonával v tomto smere dokazovanie.

V prebiehajúcom konaní však bolo prioritne potrebné vyriešiť otázku, či podaná žaloba je správnym procesným prostriedkom ochrany práv žalobkyne, resp. či z procesného hľadiska je žaloba prípustná. V tomto smere poukázal na to, že hoci bola žaloba podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a to dňa 29.12.2008, v konaní postupoval a rozhodoval aj za účinnosti Civilného sporového poriadku, teda v priebehu konania tak došlo k stretu novej a starej právnej úpravy. V tejto súvislosti bolo potrebné uplatniť princíp okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (výslovne zákonodarcom vyjadrený aj v ustanovení § 470 ods. 1 C.s.p.), ktorý je komplementárny s osobitným pravidlom v podobe zachovania účinkov (procesných) úkonov, vykonaných v konaní podľa zrušenej právnej úpravy (§ 470 ods. 2 prvá veta C.s.p.). Výrok o určení, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, je určovacím výrokom, pričom s poukazom na novú procesnú úpravu od 01.07.2016 v Civilnom sporovom poriadku, ide v tejto časti o žalobu o určenie právnej skutočnosti (§137 písm. d) C.s.p.). V prípade podanej žaloby zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva možnosť domáhať sa určenia, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a to ani z ustanovení zákona č. 365/2004 Z.z.. Pokiaľ teda ide o žalobkyňou požadované určenie, nemohla žaloba obstáť z dôvodu jej procesnej neprípustnosti, a z tohto dôvodu nebolo ani potrebné sa zaoberať merito veci, nakoľko žalobe nemožno vyhovieť už vyššie uvedených dôvodov. Ak by sa aj žalobkyňa domáhala určenia, že má právo na rovnaké odmeňovanie ako sudcovia špeciálneho súdu, dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní dostatočne netvrdila a už vôbec nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Preto i v tomto prípade by bolo potrebné žalobu zamietnuť pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, keď právo domáhať sa určenia, že došlo k porušeniu zákazu diskriminácie, nepatrí ani medzi prostriedky ochrany podľa

Antidiskriminačného zákona. Napokon poukázal na to, že v tejto časti nebolo možné žalobe vyhovieť ani v prípade, ak by išlo o poskytnutie primeraného zadosťučinenia, nakoľko za dostatočný satisfakčný prostriedok poskytnutý žalobkyni možno považovať už samotné konštatovanie existencie diskriminácie sudcov všeobecných súdov (teda i žalobkyne) v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 17/08. Nakoľko Národná rada Slovenskej republiky už upustila od odmeňovania žalobkyne v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, žaloba je v časti určujúceho výroku aj neopodstatnená. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/, resp. námietkou určenia nesprávneho orgánu konajúceho v mene štátu a tiež námietkou premlčania. Žalovaný 1/ totiž namietal, že za diskriminačný stav (prijatie zákonnej právnej úpravy) zodpovedá subjekt, ktorý ho vyvolal, či udržiaval a týmto subjektom nemôže byť on, keďže Ministerstvo spravodlivosti SR sa na prijatí diskriminačnej právnej úpravy odmeňovania sudcov špeciálneho súdu nijako nepodieľalo a stav diskriminácie žalobkyne mohla vyvolať len Národná rada Slovenskej republiky tým, že sa uzniesla a prijala zákon č. 122/2005 Z.z. Poukázal na to, že pokiaľ ide o existenciu hmotnoprávneho vzťahu medzi žalobkyňou (ako poškodenou) a štátom (ako subjektom, ktorý mal žalobkyni spôsobiť ujmu), antidiskriminačný zákon a priori nevyklučuje, aby žalovaným (a teda subjektom, ktorý nesie prípadnú zodpovednosť za diskriminačné konanie) bol štát. Zo samotného obsahu žaloby však vyplýva, že diskriminačného konania vo vzťahu k žalobkyni sa mala dopustiť Národná rada Slovenskej republiky tým spôsobom, že prijatím zákona č. 122/2005 Z.z. porušila zásadu zákazu diskriminácie z hľadiska právneho postavenia sudcov, a to pokiaľ ide o práva a povinnosti týkajúce sa výkonu sudcovskej funkcie (čl. 12 ods. 1 prvá veta ústavy, § 2 ods. 1 Antidiskriminačného zákona), čo konštatoval aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. 17/2008. Ak potom aj prijatím zákona č. 122/2005 Z. z. došlo k porušeniu ust. § 2 ods. 1 Antidiskriminačného zákona, za prípadnú ujmu by mohol niesť zodpovednosť len ten štátny orgán, ktorý sa prijatím takejto právnej normy dopustil vo vzťahu k žalobkyni diskriminačného konania (porušil zásadu rovnakého zaobchádzania) a teda nie štát ako taký. Označenie štátu ako strany sporu prichádza do úvahy najmä v prípade existencie súkromnoprávných vzťahov (§ 21 Občianskeho zákonníka), alebo v prípade verejnoprávných vzťahov (§ 3 zák. č. 514/2003 Z.z.). V prípade prijatia zákona č. 122/2005 Z. z. nemožno hovoriť o existencii súkromnoprávneho vzťahu medzi žalobkyňou a štátom, nakoľko legislatívny proces patrí do oblasti verejného práva. Keďže žalobkyňa sa nedomáhala satisfakcie podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nebolo na mieste, aby žalobkyňa ako žalovaného označila štát, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. V prípade vzniku ujmy, spôsobenej postupom Národnej rady Slovenskej republiky pokiaľ ide o prijatie zákona č. 122/2005 Z. z. je potrebné konštatovať, že Národná rada Slovenskej republiky nie je exekutívnym orgánom štátu, ale jej právomoc pochádza priamo od občanov. Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky. Tvorená je poslancami, ktorí sú volení občanmi a teda nie je daná pasívna vecná legitímácia štátu, nakoľko táto nevyplýva zo žiadnej normy verejného ani súkromného práva. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj novelizované ustanovenie § 6 ods. 4 posl. veta zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého štát nezodpovedá za rozhodnutie národnej rady. Obdobne za prijatie protiústavného zákona nemôže zodpovedať štát, pretože Národná rada Slovenskej republiky prostredníctvom občanmi volených poslancov prejavuje ich vôľu, nie vôľu "štátu". Žalobu, smerujúcu proti Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, preto vyhodnotil za neopodstatnenú, a to z dôvodu absencie pasívnej legitímácie na strane žalovaného 1/, keď Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nie je subjektom, ktorý nesie zodpovednosť za legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sa iba podieľa na správe súdov tým spôsobom, že v oblasti finančnej riadi tvorbu rozpočtu súdov (§ 71 písm. b) bod 1. zákona č. 757/2004 Z.z.), pričom postupovalo správne, keď žalobkyni vyplácalo plat vo výške stanovenej zákonom, pretože až do doby vyhlásenia nálezu Ústavného súdu o nesúlade zákona s ústavou sa zákon považuje za platný a účinný. Treba podotknúť, že aj Slovenská republika ako právny štát je povinná (prostredníctvom svojich výkonných - exekutívnych orgánov, ktorým je aj Ministerstvo spravodlivosti SR) rešpektovať zákony prijaté Národnou radou Slovenskej republiky, ktoré sú vyjadrením vôle občanov Slovenskej republiky prostredníctvom nimi volených zástupcov. Ako opodstatnenú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ vo vzťahu k nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého sa žalobkyňa domáhala titulom jej diskrimináciu. V tomto smere poukázal na to, že tvrdeným zásahom do práv žalobkyne bolo porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a to na základe novely ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. V prípadoch, v ktorých plnenie záväzku spočíva v zdržaní sa niečoho alebo v strpení či znášaní niečoho, sa začiatok premlčacej doby viaže

na okamih, keď povinný prvý krát porušil svoj záväzok spočívajúci v zdržaní sa určitého konania, alebo naopak v znášaní či trpení. Premlčacia doba v takomto prípade začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, keď došlo k porušeniu niektorého z uvedených záväzkov, v danom prípade by malo ísť o porušenie povinnosti nekonať v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 MCdo 18/2010 z 23. februára 2011). Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako prostriedok ochrany pred diskrimináciou je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. To platí i pre právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 9 ods. 3 zák. č. 365/2004 Z.z. Aj keď ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych práv, jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 OZ). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.7.2015, sp. zn. 4Co/473/2012, obdobne aj sp. zn. 6Co 419/2013 zo dňa 30.11.2016). Novela ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., ktorá spôsobila žalobkyňou tvrdený zásah do jej dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, nadobudla účinnosť dňa 15.4.2005. Žalobkyňa mohla svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát dňa 16.4.2005. Týmto dňom začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku na súde, ktorá skončila dňom 16.4.2008. Žalobkyňa podala žalobu na súd až 29.12.2008, teda po uplynutí premlčacej doby. Nad rámec uvedeného poukázal na to, že samotná žalobkyňa už v žalobe uvádzala, že zásah do svojich osobnostných práv pocítovala už od zmeny zákona - nie je teda žiadny dôvod prijať záver, že premlčacia doba začala plynúť iným okamihom, ako nasledujúcim dňom po legislatívnej zmene. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobu bolo potrebné v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietnuť aj pre premlčanie, ktorého sa dovolal žalovaný 1/, sa znížením dôstojnosti a spoločenskej vážnosti žalobkyne pre nadbytočnosť nezaoberal a ani nesumarizoval výsledky dokazovania v tomto smere. V prípade žalobkyne však mal navyše za to, že konštatovanie diskriminácie sudcov všeobecných súdov v ústavnom náleze, na ktorý poukazovala sama žalobkyňa, možno považovať za dostačujúce primerané morálne zadostučinenie pre žalobkyňu, čo by následne vylučovalo aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. S poukazom na vyššie uvedené žalobu proti žalovanému 1/ ako nedôvodnú v merite veci zamietol, pričom žalovanému 1/ taktiež náhradu trov konania nepriznal, keď mu v spore žiadne nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podala do zamietajúceho výroku vo veci samej v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zrušenia v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že v spore rozhodoval vylúčený sudca, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a napokon i tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade namietala, že ešte počas konania pred súdom prvej inštancie podala námietku zaujatosti D.. U. H., sudkyne prejednávajúcej a rozhodujúcej tento spor na súde prvej inštancie, a to pre jej pomer k tomuto sporu z dôvodu, že z okolností, ktoré vyšli najavo v konaní pred súdom prvej inštancie vyplynul odôvodnený predpoklad, že menovaná sudkyňa pôsobila na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky v riadiacej funkcii v čase, kedy jeho predstavitelia, na čele s vtedajším ministrom spravodlivosti D.. C. A., vytvorili a presadili prijatie legislatívy, ktorá pri odmeňovaní diskriminovala sudcov všeobecných súdov, a preto možno odôvodnene predpokladať, že sa s touto legislatívnou aktivitou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky prinajmenšom stotožňovala, prípadne sa na jej vytvorení a presadení priamo podieľala. D.. U. H. Q. J. D.. C. A. skladala odbornú justičnú skúšku, na základe ktorej sa neskôr stala sudkyňou Okresného súdu Bratislava II. Z týchto objektívne existujúcich okolností usudzuje, že sudkyňa D.. U. H. má kvalifikovaný pomer nielen k prejednávanej veci, ale aj kvalifikovaný, priateľský, pomer s D.. C. A., bývalým ministrom spravodlivosti a existuje tu odôvodnená obava, že nebude tento spor rozhodovať nestranne, ale naopak tak, aby dodatočne legitimizovala diskrimináciu, ktorej sa žalovaná Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky dopúšťala pri odmeňovaní sudcov všeobecných súdov na základe neústavných zákonov presadených v čase, kedy spolu s D.. C. A.O. pôsobila na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a skladala s ním odbornú justičnú skúšku.

Hoci Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12.09.2018, č. k. 9NcC/18/2018-541, rozhodol, že sudkyňa D.. U. H. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci, v plnom rozsahu zotrvala na svojom tvrdení, že v konaní pred súdom prvej inštancie vyšli najavo také okolnosti, na základe ktorých sa sudkyňa D.. U. H. javí ako objektívne zaujatá, tzn., že na základe týchto okolností by sa táto sudkyňa javila ako zaujatá nielen samotnej žalobkyni, ale aj akejkolvek inej osobe, ktorá by v tomto konaní vystupovala v jej procesnom postavení. Jej právo strany sporu, aby bola jej vec prejednaná nestranným súdom, bolo súdom prvej inštancie hrubo porušené, keď vo veci žalovaného rozhodoval celkom zjavne zaujatý, teda vylúčený sudca a súd prvej inštancie týmto svojim postupom postihol konanie vadou uvedenou v ust. § 365 ods. 1 písm. c) C.s.p. Ďalej súdu prvej inštancie vytkla, že konanie zaťažilo vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď nepripustil zmenu žaloby uskutočnenú podaním zo dňa 11.02.2019, doručeným súdu prvej inštancie dňa 12.02.2019, a to v petite, ktorým sa domáhala poskytnutia primeraného zadosťučinenia vo forme určenia, že jej odmeňovanie zo strany žalovanej Slovenskej republiky konajúcej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bolo diskriminačné. Zdôraznila, že zmenu žaloby odôvodnila tým, že počas tohto, viac ako desaťročného, konania nastalo viacero právnych skutočností, ktoré je potrebné v žalobnom petite zohľadniť a upriamila pozornosť súdu prvej inštancie na skutočnosť, že toto konanie, obdobne ako konanie o ochranu osobnostných práv fyzickej osoby, je konaním o usporiadaní práv a povinností strán podľa ustanovenia § 137 písm. b) C.s.p., preto súd nie je viazaný žalobným petitom formulovaným žalobkyňou a je povinný sám presne stanoviť akým výrokom svojho meritórneho rozhodnutia poskytne súdnu ochranu právam žalobkyne, do ktorých žalovaný neoprávnene zasiahol svojím diskriminačným postupom pri jej odmeňovaní. Napriek tomu súd prvej inštancie uvedenú zmenu žaloby nepripustil, čo odôvodnil tým, že by kvôli tomu muselo dôjsť k odročeniu pojednávania, pretože podľa ustanovenia § 167 C.s.p. musel zmenu žaloby žalobkyne doručiť na vyjadrenie žalovaným a tiež tým, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom o zmenenej žalobe. Súd prvej inštancie však úplne odignoroval skutočnosť, že usporiadanie práv medzi žalobkyňou a žalovanou Slovenskou republikou vyplýva priamo z ustanovení § 9 ods. 1 a 2 Antidiskriminačného zákona, a preto, keď je celkom zjavné, že je iba na úvahe súdu akým spôsobom poskytne ochranu právam žalobkyne, do ktorých žalovaná zasiahla svojou diskrimináciou pri odmeňovaní sudcov všeobecných súdov, teda akým spôsobom podľa hmotného práva usporiada právne vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanou, určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi účastníkmi konania v danej veci vyplýva zo zákona, a preto súd nebol viazaný jej žalobným návrhom a neexistoval žiaden zákonný dôvod, ktorý by ho oprávňoval nepripustiť zmenu žaloby, a to ani v prípade, ak by bolo toto konanie ovládané výlučne dispozičnou zásadou a súd prvej inštancie by tak bol viazaný žalobným návrhom, keďže potrebu odročenia pojednávania zákon ako dôvod nepripustenia zmeny žaloby nepozná. Ďalej sa žalobkyňa nestotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že za primerané zadosťučinenie, ktoré jej bolo poskytnuté za spôsobenú diskrimináciu, možno považovať už samotné konštatovanie existencie diskriminácie sudcov všeobecných súdov, uvedené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.05.2009, č. k. PL. ÚS 17/08-238. Odhliadnuc od toho, že zo strany súdu prvej inštancie ide opäť len o nekritické prevzatie obhajobnej argumentácie žalovanej v tomto konaní, zdôraznila, že Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom konaní neposkytoval súdnu ochranu jej individuálnym hmotným právam, ale rozhodoval o súlade zákona upravujúceho, okrem iného, odmeňovanie sudcov všeobecných súdov s Ústavou Slovenskej republiky. Navyiac, konštatovanie diskriminačného charakteru predmetnej právnej úpravy nebolo uvedené vo výrokovej časti zmieneného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale iba v jeho odôvodnení. Keďže žalobkyňa nebola účastníčkou predmetného konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ani ním nemohla byť, nemohol jej Ústavný súd Slovenskej republiky v takomto konaní poskytnúť akékoľvek, či už primerané alebo neprimerané, zadosťučinenie. Vytkla tiež súdu prvej inštancie, že nevykonali ňou navrhované dôkazy, ktoré boli spôsobilé preukázať pre toto konanie rozhodujúce skutočnosti, najmä mieru zásahu do jej osobnostných práv, od ktorej sa následne odvíja výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá jej má byť za takýto zásah poskytnutá. Súčasne však podľa žalobkyne došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, nakoľko nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vo svojom súhrne dosiahol takej miery nezákonnosti a neústavnosti, že nemôže vnímať konanie na súde prvej inštancie v jeho celku ako spravodlivé. Nesprávne súd prvej inštancie vec právne posúdil v rámci posúdenia vecnej legitímácie a tiež premlčania uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie totiž dospel k záveru, že v tomto konaní nie je žalovaná Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pasívne vecne legitimovaným subjektom, a preto je potrebné žalobu žalobkyne z tohto dôvodu zamietnuť, keďže Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nezodpovedá za zákonodarnú činnosť Národnej rady Slovenskej republiky, iba sa podieľa na správe súdov takým spôsobom, že riadi tvorbu rozpočtu súdov,

hoci je úplne nepochybné, že pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore je štát, teda Slovenská republika, čo vyplýva priamo z ustanovení § 2 ods. 1, § 4 ods. 2 a § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, podľa ktorých je sudca predstaviteľom súdnej (teda štátnej) moci, ktorého nezávislosť zabezpečuje štát (aj) hmotným zabezpečením, ktorý zároveň zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu. Pokiaľ ide o premlčanie, právne závery súdu prvej inštancie o danej otázke sú nesprávne, a to najmä z dôvodu, že sa nemožno stotožniť s úvahou súdu prvej inštancie, podľa ktorej je právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch právom majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu, ako aj z dôvodu, že k jej diskriminácii pri odmeňovaní nedochádzalo len v jediný deň, ktorý nasledoval po dni, kedy diskriminačná právna úprava odmeňovania sudcov všeobecných súdov nadobudla účinnosť, ale pretrvávala prinajmenšom do dňa 17.07.2009, kedy bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 290/2009 Z.z. vyhlásený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.05.2009, č. k. PL. ÚS 17/08-238, o nesúlade uvedenej diskriminačnej právnej úpravy odmeňovania sudcov všeobecných súdov, a preto, keď konanie žalovanej je potrebné posudzovať ako trvajúci civilný delikt, ktorý sa podľa ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčí za tri roky odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej nemajetková ujma vznikla, mohlo sa jej právo na náhradu nemajetkovej ujmy premlčať najskôr dňom 17.07.2012, a preto dňa 29.12.2008 podala svoju žalobu včas, pred uplynutím premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené žiadala odvolaniu vyhovieť.

6. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal v napadnutej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s námietkou žalobkyne, že vo veci rozhodoval zaujatý sudca, keďže o nezaujatosti zákonnej sudkyne už bolo rozhodované odvolacím súdom, ktorý skonštatoval, že nebol preukázaný bližší vzťah či osobný pomer sudkyne k stranám sporu, ani zistený osobný záujem sudkyne na výsledku sporu a s uvedenými závermi sa plne stotožňuje. Zdôraznil, že samotná skutočnosť existencie štátnozamestnaneckého vzťahu medzi Ministerstvom spravodlivosti SR a sudkyňou nemôže zakladať akúsi prezumpciu zaujatosti, v opačnom prípade by žiaden sudca nemohol rozhodovať spor, v ktorom by na jednej strane vystupoval jeho bývalý zamestnávateľ. Nemožno akceptovať ničím nepodložené tvrdenia o tom, že sudkyňa sa stotožňovala s legislatívnou aktivitou Ministerstva spravodlivosti SR, prípadne sa na jej vytvorení podieľala. V prvom rade sudkyňa ani nebola zaradená na sekcii legislatívy, ktorá by spornú právnu úpravu pripravovala a zároveň ani v takom prípade by nebolo možné dospieť k záveru o nevyhnutnosti stotožňovania sa s ňou. Jej zaradenie na sekcii justičnej správy, oddelení obchodného a správneho práva, neskôr na sekcii civilného práva, odbore civilného dohľadu resp. odbore obchodného a exekučného práva a pôsobenie na Ministerstve spravodlivosti SR do apríla 2004 úplne vylučuje vecný, osobný či časový súvis so spornou právnu úpravou. Navyše, bez ohľadu na zaradenie v rámci organizačnej štruktúry Ministerstva spravodlivosti SR, prijatie spornej právnej úpravy bolo výsledkom zákonodarnej činnosti Národnej rady Slovenskej republiky. K námietke žalobkyne týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v súvislosti s nepripustením zmeny žaloby poukázal na už ustálenú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho v antidiskriminačných žalobách podávaných sudcami v súvislosti s rozdielnym odmeňovaním, keď odvolací súd opakovane dospel k záveru, že určovacia žaloba nemá význam za stavu, keď k tvrdenému porušeniu práva už došlo (vo veciach vedených pod sp. zn. 8Co 75/2016, 2Co 299/2014, 4Co 473/2012, 5Co 251/2016, 4Co 224/2015, 5Co 274/2016, 6Co 179/2010, 6Co 419/2013, 8Co 28/2016). Vo veci sp. zn. 6Co 419/2013 odvolací súd konštatoval aj to, že nakoľko Ústavný súd SR vo svojom náleze označil právnu úpravu odmeňovania za diskriminačnú, bolo zo strany žalobkyne nadbytočné domáhať sa určenia rovnakej skutočnosti, ktorú už Ústavný súd SR vyslovil. Vo veci sp. zn. 8Co 28/2016 odvolací súd vyslovil záver, že opakované konštatovanie porušenia je nadbytočné, presahujúce rámec účelu a zmyslu § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, ktorým nepochybne nie je opakovane poskytnúť morálnu satisfakciu spôsobom a vo forme, ktorá už raz poskytnutá bola a to dokonca Ústavným súdom SR ako najvyšším orgánom ochrany ústavnosti v SR. Napokon poukázal na to, že ak by aj nepripustenie zmeny žaloby bolo vadné, nemalo to vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej. Za nedôvodnú označil žalovaný aj námietku nevykonania navrhovaných dôkazov, ktoré mali preukázať mieru zásahu, od ktorej sa potom odvíja výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mala byť žalobkyňi poskytnutá, nakoľko strany v konaní síce majú právo navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak posúdenie návrhov a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania aj vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu, pričom žiaden zo žalobkyňou navrhovaných dôkazov nebol spôsobilý preukázať vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne. Napokon, vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke pasívnej vecnej legitimácie žalovanej 1/ a premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal na to, že k týmto otázkam zaujala komplexné stanovisko vo svojom vyjadrení zo dňa 02.03.2018, ktorého sa v plnom rozsahu pridrižiava. Ministerstvo spravodlivosti

SR nebolo orgánom, ktorý by spôsobil neústavný stav, keď aj Ústavný súd SR v náleze zodpovednosť za nastolenie neústavného a diskriminačného stavu pripísal Národnej rade SR, teda zákonodarnej moci. Žalobkyňa sa zároveň uplatnením náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch de facto domáhala doplatenia príplatkov, aké podľa právnej úpravy prináležali len sudcom, ktorí podmienky pre vznik nároku na vyplatenie v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy spĺňali. Uspokojením takéhoto nároku by teda došlo bez opory v právnej úprave k závažnému porušeniu právnych predpisov upravujúcich nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Za správny však považuje aj záver prijatý súdom prvej inštancie o premlčaní uplatneného (peňažného) nároku, v súvislosti s čím predložila v konaní aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2016, č. k. 6Co/419/2013-149 (vydané v antidiskriminačnom spore iného sudcu), v zmysle ktorého sa v takýchto prípadoch začiatok plynutia premlčania (nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) neodvíja od dĺžky diskriminačného konania (tá je len kritériom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy), ale od okamihu, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť práva žalobcu. Žalobkyňa mohla nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatniť prvýkrát dňa 16.04.2005, od ktorého začala plynúť všeobecná trojročná doba, ktorá skončila dňa 16.04.2008, pričom žaloba bola podaná dňa 29.12.2008. Naviac, z postupu žalobkyne, ktorá že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila ešte v čase, kedy podľa nej neexistoval (nárok mal vzniknúť 17.07.2009, pričom žaloba bola podaná dňa 29.12.2008) vyplýva, že neviazala vznik nároku (vyplývajúceho z antidiskriminačného zákona) na vydanie/vyhlásenie predmetného nálezu Ústavného súdu SR, na ktorý sa odvoláva. Napokon s poukazom na novozavedený princíp právnej istoty konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade aj s doterajšou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, keď v obdobných veciach boli podané žaloby, založené na totožných skutkových tvrdeniach a právnej argumentácii, zamietnuté. V tomto smere odkázal na právoplatné rozsudky Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14C/221/2009, 16C/124/2007, 17C/82/2007, 17C/83/2007, 17C/84/2007, 21C/106/2007, 22C/83/2007, 10C/224/2009, 22C/114/2007, 6C/35/2010, 11C/102/2007, 6C/77/2013, 16C/49/2010, 7C/85/2008, 17C/134/2009, 8C/97/2009, 4C/84/2010, 7C/39/2014, 17C/81/2007, 16C/124/2007, 22C/90/2007, 9C/80/2007, 14C/123/2011, 14C/125/2007, 14C/83/2007, 16C/220/2009, 7C/4/2009, 6C/76/2013, 8C/4/2009 a Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 11C 4/2018 a neprávoplatne zamietnuté žaloby vo veciach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/13/2008, 6C/104/2013, 7C/27/2010, 26C/82/2009, 9Cpr/4/2012, 8C/115/2007, 15C/99/2011, 25C/219/2009 a na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13C 51/2009.

7. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného 1/ k jej odvolaniu zotrvala na podanom odvolaní a žiadala mu vyhovieť. Zdôraznila, že už v bode 10 odôvodnenia svojho odvolania poukázala na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky), podľa ktorej strana sporu môže uplatniť zaujatosť sudcu ako dovolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) bez ohľadu na to, či pred tým v konaní vzniesla námietku zaujatosti voči tomuto sudcovi a bez ohľadu na to ako bolo o tejto námietke nadriadeným súdom rozhodnuté. Je preto nepochybné, že odvolací súd je povinný zaoberať sa po obsahovej stránke touto odvolacou námietkou žalobkyne a rozhodnúť o nej. Je taktiež nepochybné, že dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojom odvolaní vylučovali a doposiaľ vylučujú sudkyňu D.. U. H. z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Poukázala na to, že sudkyňa JUDr. U. H. rozhodne nebola akýmkoľvek zamestnancom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Na ministerstve spravodlivosti pôsobila v riadiacej funkcii v čase, kedy toto ministerstvo, na čele s vtedajším ministrom spravodlivosti D.. C. A.O., presadzovalo diskriminačnú úpravu odmeňovania sudcov, ktorá je predmetom tohto konania. D.. U. H.A. mala naviac preukázateľne priateľský vzťah s D.. C. A., ktorý dodnes vehementne prezentuje diskriminačnú úpravu odmeňovania sudcov ako správnu a opodstatnenú a to napriek tomu, že ju Ústavný súd Slovenskej republiky vyhlásil za protiústavnú. Je ďalej nepochybné, že D.. U. H. by nemohla v danom čase pôsobiť na ministerstve spravodlivosti v riadiacej funkcii, ak by nesúhlasila s politikou, ktorú D.. C. A. ako minister spravodlivosti presadzoval. Za uvedených okolností by sa každému, kto by sa nachádzal na mieste žalobkyne, javila sudkyňa D.. U. H. ako zaujatá, a to bez ohľadu na to, či skutočne v tejto veci zaujatá je alebo nie (tzv. objektívna zaujatosť), čo vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít postačuje na to, aby bola táto sudkyňa vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. K vyjadreniu žalovaného k ostatným odvolacím dôvodom uviedla, že v tomto konaní sa nedomáhala určenia, či tu právo je alebo nie, ani určenia právnej skutočnosti, ale primeraného zadosťučinenia vo forme konštatovania jej diskriminácie a keďže toto zadosťučinenie sa vzhľadom na okolnosti tejto veci nejaví ako postačujúce, taktiež náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súdna rozhodnutia, na ktoré žalovaný vo svojom vyjadrení odkazuje, preto nemajú žiadny vzťah k tejto veci ani k spôsobu, akým sa domáha súdnej ochrany svojich porušených práv. Nestotožnila sa ani so

závermi vyslovenými odvolacím súdom vo veci sp. zn. 6Co 419/2013, keďže by to vo svojom dôsledku nevyhnutne viedlo k odopretiu súdnej ochrany v konaniach o individuálnych žalobách fyzických a právnických osôb.

V nadväznosti na žalovaným uvádzané viaceré rozsudky, ktorými okresné sudy právoplatne zamietli obdobné nároky, ktoré si sudcovia uplatňovali v iných konaniach, zdôraznila, že spôsob rozhodovania okresných súdov v obdobných veciach totiž nemožno považovať za rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, tak ako ju má namysli článok 2 ods. 2 C.s.p.

8. Napokon je nevyhnutné poukázať na to, že písomným podaním, doručeným počas odvolacieho konania, dňa 17.09.2019, v súlade s ust. § 370 ods. 1 a 3 C.s.p. vzala späť žalobu v časti, v ktorej sa proti žalovanému 1/ domáhala zaplata 141.603,27 eur, žiadala v tejto časti konanie zastaviť a priznať jej titulom náhrady nemajetkovej ujmy už iba sumu 10.000 eur. Žalovaný 1/ podaním doručeným dňa 23.09.2019 so späťvzatím žaloby v tejto časti (v sume 141.603,27 eura) súhlasil, hoci i naďalej zotrval na názore, že tento nárok žalobkyne nevznikol. Odvolací súd preto, keď žalobkyňa v tejto časti vzala späť žalobu po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie skôr ako nadobudol právoplatnosť (§ 370 ods. 1 C.s.p.) a žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

9. Vo zvyšku odvolací súd na základe podaného odvolania žalobkyne prejednal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 380 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny.

10. V odvolaní napadnutej časti súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala poskytnutia primeraného zadostučinenia v podobe určenia, že jej odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako aj zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur.

11. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné zhrnúť, že v preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a na základe správneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na vyhovie podanej žalobe v časti o určenie, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, avšak ani v časti náhrady nemajetkovej ujmy, pričom ani obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybníť správnosť rozhodujúcich záverov súdu prvej inštancie, podľa ktorých neboli splnené predpoklady pre vyhovie podanej žalobe vyplývajúce z ust. § 9 Antidiskriminačného zákona.

12. V nadväznosti na námietku žalobkyne v odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd poukazuje na to, že súd nie je povinný v spore vykonať všetky dôkazy predložené a označené sporovými stranami, avšak iba tie, ktoré môžu objasniť skutkový stav významný pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v spore nevykonal žiaden zo žalobkyňou navrhovaných dôkazov, ktoré mali preukázať intenzitu zásahu diskriminačnej právnej úpravy do jej osobnej a pracovnej sféry. Vzhľadom na absenciu základu daného nároku totiž žiaden z týchto dôkazov nebol spôsobilý priniesť pre konanie a rozhodnutie akúkoľvek relevantnú informáciu, a za tohto stavu bolo vykonanie tohto žalobkyňou navrhovaného dokazovania nadbytočné a nehospodárne. Rovnako z tohto dôvodu potom nemohlo dôjsť postupom prvoinstančného súdu ani k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

13. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd prvej inštancie správne po právnej stránke posúdil podľa § 9 Antidiskriminačného zákona a správne v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku práva žalobkyne voči žalovanému 1/ v zmysle citovaného ustanovenia opierajúc sa o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL.ÚS 17/08-238. V tejto súvislosti prvoinstančný súd dôsledne rešpektoval právne závery vyslovené v citovanom náleze Ústavného súdu SR a tieto správne aplikoval aj v danom spore. Je nesporné, že Ústavný súd SR vo svojom náleze konštatoval, že v prípade ostatných sudcov, teda nepochybne i v prípade žalobkyne, došlo v dôsledku novelizácie príslušných ustanovení podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. k nerovnakému zaobchádzaniu. Ústavný súd vo svojom náleze, ktorého závery vyplývajúce z citovaného nálezu boli širokej laickej verejnosti prezentované masovokomunikačnými prostriedkami (v printových a audiovizuálnych médiách) a stali sa všeobecne známe, podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, v čom spočívalo zistené nerovnaké zaobchádzanie s tzv. ostatnými sudcami oproti sudcom poberajúcim osobitné príplatky a v akom smere došlo k pochybeniu pri prijímaní danej právnej úpravy. Za tohto stavu odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že v časti o určenie, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania nebolo možné podanej žalobe vyhovieť. Hoci prípustnosť podanej žaloby v časti o určenie, že odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania,

ktorého sa žalobkyňa domáhala v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania, nemožno, ako na to inak opodstatnene poukazuje žalobkyňa v odvolaní, hodnotiť z hľadiska ust. § 137 C.s.p., keďže ide iba o jednu z foriem poskytnutia morálnej satisfakcie za porušenie zákazu diskriminácie, je nepochybné, že takáto morálna satisfakcia bola (aj) žalobkyni v plnej miere poskytnutá už vydaním, no najmä zverejnením citovaného nálezu Ústavného súdu SR, a preto opakované konštatovanie takéhoto porušenia vo výroku rozsudku v preskúmavanej veci treba považovať za nadbytočné, presahujúce rámec účelu a zmyslu ustanovenia § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, ktorým nepochybne nie je (iba preto, že to žalobkyňa požaduje) opakovane poskytnúť (morálnu) satisfakciu (zadosťučinenie) spôsobom a vo forme (konštatovaním nerovnakého zaobchádzania), v akej už raz bolo poskytnuté, a to dokonca Ústavným súdom SR, ktorý je najvyšším orgánom ochrany ústavnosti v Slovenskej republike. Súd prvej inštancie preto rozhodol vecne správne, keď žalobu v časti určenia, akého sa žalobkyňa domáha, podanú žalobu ako neopodstatnenú zamietol. V tomto smere nemalo na vecnú správnosť zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie v konečnom dôsledku vplyv ani to, že súd prvej inštancie v časti o poskytnutie morálneho zadosťučinenia formou určenia porušenia práv žalobkyne nepripustil ňou navrhovanú zmenu petitu žaloby, keď žalobkyňa v zásade zmenila iba text petitu žaloby tak, že konštatovanie porušenia zákazu diskriminácie sa nemá vzťahovať na prítomnosť, avšak na minulosť, čo na podstate navrhovaného petitu nič nemení a nemá vplyv ani na vecnú správnosť zamietnutia žaloby v tejto časti, keď (ako už bolo vyššie uvedené) aj podľa názoru odvolacieho súdu na poskytnutie zadosťučinenia žalobkyni touto formou neboli splnené podmienky, keď jej už raz takéto zadosťučinenie bolo poskytnuté Ústavným súdom Slovenskej republiky, navyiac omnoho efektívnejšie, než by bolo možné dosiahnuť vyhovením podanej žalobe v tejto časti, nakoľko (ako je všeobecne známe) v čase zverejnenia nálezu ústavného súdu bolo konštatovanie porušenia zákazu rovnakého zaobchádzania široko publikované médiami s celoštátnym dosahom. Neobstoja preto ani námietky žalobkyne v odvolaní, že súd prvej inštancie konanie zaťažil vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Odvolací súd rovnako považuje za neopodstatnenú námietku žalobkyne v odvolaní, že prvoinštančný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď ako významnú okolnosť zohľadnil, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je subjektom, ktorý nesie zodpovednosť za legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky, nakoľko sa iba podieľa na správe súdov tým spôsobom, že v oblasti finančnej riadi tvorbu rozpočtu súdov, pričom postupovalo správne, keď žalobkyni vyplácalo plat vo výške stanovenej zákonom, pretože až do doby vyhlásenia nálezu Ústavného súdu o nesúlade zákona s ústavou sa zákon považuje za platný a účinný. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ ide o subjekt zodpovedný za porušenie zákazu nerovnakého zaobchádzania, zodpovednosť za porušenie tohto zákazu a teda aj povinnosť náhrady nemajetkovej ujmy môže v súlade s ust. § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona vzniknúť iba tomu, kto je pôvodcom takéhoto zákazu, kto tento zákaz porušil a nežiaduci stav spôsobil. Týmto subjektom však nepochybne nie je Ministerstvo spravodlivosti SR. Zároveň však treba poukázať na to, že žalobkyňa sa proti žalovanému, ktorým je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, domáha náhrady nemajetkovej ujmy spôsobom, ktorý zo strany orgánu konajúceho v danom prípade za štát nie je možný (prípustný), nakoľko ak by malo dôjsť k uspokojeniu nároku zo strany žalovaného, by bol žalovaný nútený bez opory v platnej právnej úprave porušiť právne predpisy upravujúce nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Žalobkyňa sa totiž v skutočnosti, dôvodiac formálne vznikom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, domáha iba doplatenia (časti) príplatkov, aké podľa právnej úpravy prináležali sudcom, ktorí (na rozdiel od žalobcu) podmienky pre vznik nároku na vyplatenie v zmysle (hoci diskriminačnej) právnej úpravy spĺňali. To je zrejme z doterajšieho priebehu konania, v ktorom žalobkyňa výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy od počiatku odvodzovala práve od výšky príplatkov, aké podľa neústavnej právnej úpravy prináležali niektorým sudcom, pričom (ani) po späťvzatí žaloby nad rámec 10.000 eur neprezentovala žiadnu alternatívnu argumentáciu, na základe ktorej žiada priznať nemajetkovú ujmu práve v tejto sume.

15. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v preskúmavanej veci pre vyhovenie podanej žalobe neboli splnené predpoklady vyplývajúce z ust. § 9 Antidiskriminačného zákona v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáha poskytnutia náhrady nemajetkovej ujmy, vzhľadom na poskytnutie dostatočnej satisfakcie samotným (už citovaným) nálezom Ústavný súd SR, ktoré i odvolací súd v danom prípade, vzhľadom na okolnosti jeho zverejnenia opísané už vyššie, považuje za dostatočné na kompenzáciu nemateriálnej ujmy, ktorá prípadne mohla žalobkyni vzniknúť. Najmä však odvolací súd, pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že vyhoveniu podanej žalobe v časti náhrady nemajetkovej ujmy bráni žalovaným 1/ dôvodne vznesená námietka premlčania. V tomto smere prvoinštančný súd správne vychádzal z toho, že v prípade náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 9 Antidiskriminačného zákona ide (rovnako ako

v prípade náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka) o majetkové právo (právo majetkovej povahy), ktoré sa premlčuje (porovnaj primerane R 58/2014), pričom všeobecná trojročná premlčacia doba v tomto prípade začala plynúť dňom nasledujúcim po nadobudnutí účinnosti novely ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., teda dňa 16.4.2005, kedy mohla žalobkyňa svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy uplatniť na súde, pričom žalobu na súd podala až 29.12.2008, teda po uplynutí premlčacej doby. V tomto smere považuje odvolací súd za nedôvodnú argumentáciu žalobkyne v odvolaní, keď aj rozhodnutia, na ktoré v tejto súvislosti odkazuje, boli neskôr ustálenou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov prekonané. Okrem rozhodnutia citovaného súdom prvej inštancie (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 MCdo 18/2010 z 23. februára 2011) možno, okrem mnohých iných, poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Cdo 265/2009 zo dňa 17.2.2011, v ktorom rovnako najvyšší súd vychádzal z toho, že počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv a stotožnil sa aj so záverom odvolacieho súdu, že zásah do osobnostných práv je jedným konaním žalovaného, aj keď účinky budú pretrvávať po dlhú dobu. Na základe uvedeného, keď citované právne závery najvyššieho súdu ohľadne premlčania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenej titulom ochrany osobnosti sú (vzhľadom na totožnú povahu a tiež účel a zmysel oboch inštitútov) bezpochyby aplikovateľné aj v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 9 ods. 3 zák. č. 365/2004 Z.z., považuje odvolací súd za neopodstatnenú aj argumentáciu žalobkyne, ktorá nesprávne namieta už samotnú možnosť premlčania tohto nároku a rovnako nesprávne tvrdí, že počiatok plynutia premlčacej doby je v prípade náhrady nemajetkovej ujmy viazaný až na okamih, kedy došlo k ukončeniu antidiskriminačného konania a nie na okamih jednorazového zásahu do zákazu diskriminácie prijatím novely ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.

16. Napokon, neopodstatnená je tiež námietka žalobkyne v odvolaní, že predmetný spor prejednála a v spore rozhodovala vylúčená sudkyňa. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že nadriadený Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12.09.2018, č. k. 9NcC/18/2018-541, v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. novembra 2018, č.k. 9NcC/18/2018 - 546, na základe námietky zaujatosti vznesenej žalobkyňou z totožných dôvodov, rozhodol, že zákonná sudkyňa D.. U. H. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci, keď skutočnosti tvrdené žalobkyňou nie sú založiť existenciu pochybnosti o jej nezaujatosti. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolacej argumentácii, v rámci ktorej opätovne poukazuje na existenciu dôvodov na vylúčenie zákonnej sudkyne D.. U. H., nezaložila na iných (nových) skutočnostiach, ktoré by neboli predmetom skúmania nadriadeným súdom pre účely vydania vyššie citovaného uznesenia o nevylúčení zákonnej sudkyne, odvolací súd bez ďalšieho vychádzal z citovaného rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nadriadený súd sa v rámci posúdenia jej pôvodnej námietky zaujatosti náležite nevysporiadal s relevantnou judikatúrou ESLP, odvolací súd konštatuje, že; odhliadnuc od toho, že nie je oprávnený preskúmať správnosť uznesením zo dňa 12.09.2018, č. k. 9NcC/18/2018-541; tieto námietky nezodpovedajú obsahu citovaného rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd síce výslovne necitoval právne vety vyslovené ESLP, avšak je nesporné, že zo záverov, vyplývajúcich z jeho rozhodovacej činnosti dôsledne vychádzal a tieto aplikoval na konkrétne okolnosti tejto veci, v ktorej žalobkyňa i podľa názoru odvolacieho súdu netvrdí (ani nepreukázala) o správaní či vzťahoch zákonnej sudkyne také konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať čo i len pochybnosti o jej nezaujatosti (napr. že by sa priamo podieľala na tvorbe neústavnej novely alebo že by bola s niektorým z relevantných zamestnancov ministerstva v bližšom osobnom vzťahu). V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že v zmysle judikatúry ESLP subjektívny pocit strany sporu na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania určitej veci nepostačuje, keď je nevyhnutné, aby tu existovali také okolnosti, na základe ktorých možno subjektívnu obavu považovať za primeranú a dôvodnú (porov. Q. Q. proti Islandu, rozsudok ESLP z 25.6.1991, č. 13778/88, § 51). Takéto okolnosti však v danej veci vo vzťahu k zákonnej sudkyňi ani odvolací súd nezistil, preto neboli splnené podmienky na jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania tejto veci a nedošlo ani k porušeniu práva (žalobkyne) na spravodlivý proces.

17. Vzhľadom na uvedené, keď vo vzťahu k napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej súd prvej inštancie dostatočne a správne ustálil skutkový stav významný pre rozhodnutie v spore, vec správne posúdil i po právnej stránke a konanie nie je zaťažené žiadnou takou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, pričom v žiadnom smere nedošlo ani k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivé súdne konanie, keď je neopodstatnená aj jej námietka zaujatosti konajúcej zákonnej sudkyne D.. U. H., odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

18. O náhrade trov odvolacieho konania a vo vzťahu k zastavenej časti náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., § 255 ods. 1 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p., avšak žalovanému náhradu trov nepriznal, keď je nepochybné, že mu žiadne trovy nevznikli.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).